

[Krag.]

at dette betyder, at den højtærede Minister er villig til at forme det saaledes, at Udgifterne kommer til at veksle efter Ydeevnen, efter den økonomiske Bærekraft, med andre Ord, at den højtærede Minister i Virkeligheden erkender, at hvis de nuværende Tider fortsættes, maa det Udgiftsplan, han her har stillet Forslag om, i væsentlig Grad sænkes. Jeg kan kun udtale min store Tilfredshed hermed, det er jo et Udtryk for Forhandlingsvillie paa afgørende Punkter, saa hvis det er Resultatet af denne Forhandling, kan jeg kun udtrykke min Taknemmelighed derover.

Den højtærede Minister talte om, at vi dog maa forstaa, at vi alle er i samme Baad, at hele Samfundet lider, naar visse Klasser lider, at Samfundet rammes i sin Sundhed, hvis man ikke værner svage, abnorme, sindssyge, gamle og Invalider. Ja, det er fuldkommen rigtigt, men maa jeg spørge det høje Ting: Har vi Brug for denne Anvisning? (*Socialministeren* [Steincke]: Ja!). Der svares Ja. Vi har imidlertid en social Lovgivning, som i Dag koster Stat og Kommune ca. 230 Mill. Kr. aarlig, og saa faar vi denne Anvisning fra et Parti, som siger, at forsvarlige Tilstande er ikke tilvejebragt for disse 230 Mill. Kr., men hvis bare 13 Mill. Kr. lægges til, er det helt godt. (*Socialministeren* [Steincke]: Det er en hel Omordning.) Denne Omformning kan ikke paa nogen Maade forandre det Udtryk for Forstaaelsen, som den højtærede Minister her har gjort sig til Talsmand for, og den kan ikke ændres ved et saadant Beløb. Gennem den Lovgivning, som allerede er tilvejebragt, og det kolossale Beløb, dens Gennemførelse koster Stat og Kommune, har det danske Samfund allerede udtrykt sin klare Forstaaelse af, at vi alle er i samme Baad. Skulde det kunne finde sit Udtryk gennem et Tillæg paa 13 Mill. Kr.? Nej, gennem den nuværende Ordning har det danske Samfund vist Forstaaelsen af, at Samfundets Sundhed afhænger af, at en vis social Forsorg gennemføres for alle dem, som trænger dertil.

Ministeren taler virkelig i denne Forbindelse, som om vi ikke paa alle disse Omraader havde en udbygget Sociallovgivning. Lad os dog endelig ikke faa det, som her foreligger, pustet op til at være en hel Nyskabning. Det er til syvende og sidst ikke andet end det, vi i Forvejen har, paa visse betydende Punkter rettet og paa somme Steder formet saaledes, at ændrede Principper har fundet Udtryk. Men det

betyder jo ikke en fuldstændig Omlægning af Sociallovgivningen, dens Administration og Praktisering i det danske Samfund. Den højtærede Minister maa ikke her, saadan som jeg nu forstaaer han gør det, overvurdere den Indsats, han har gjort. Det er klart, den bestaaende Lovgivning har Mangler, det har alt Menneskeværk, og det er nyttigt Gerning at søge at fylde Hullerne og rette Manglerne, men tror den højtærede Minister, at med det, han her har foreslaaet, er det sidste Ord sagt? Nej, akkurat det samme vil jo kunne blive Følgen i den kommende Tid, efterhaanden som de Tanker, der er nedlagt i disse Lovforslag, bliver omsat i Praksis.

Vi er, som sagt, villige til en Forhandling om Sagen, men en Udvidelse af alle Rammer, med Muligheder for Udgiftsforøgelser, som for os er uoverskuelige, gaar vi ikke med til.

Den højtærede Minister bebrejdede mig i meget højtidelige Ord, at der i mine Udtalelser laa Udtryk for Mistillid til den almindelige Befolkning. Jeg kan forsikre den højtærede Minister, at her som paa adskillige andre Punkter baade i den ene og den anden Henseende og ogsaa logisk er han fuldkommen paa Vildspor. Jeg har erkendt ogsaa i Dag, at trods det, der har kunnet virke i modsat Retning, har den danske Nation, ogsaa den økonomisk svageste stillede Del af den, dog endnu bevaret sin Sundhed. Adskilligt har kunnet virke svækkende, men jeg har baade Haab og Tro til, at denne Sundhed bevares i Fremtiden. Men det udelukker ikke, at man gennem Sociallovgivningens Udformning kan finde udtrykt Angreb paa den Sundhedstilstand, som det fremfor alt gælder om at bevare. Den højtærede Minister har fuldkommen Ret i, at det er Erhvervs spørgsmaalet, Udfoldelsen af Selvhjælpsvillien gennem dettes Løsning, Fremme af alt, som kan skaffe den Plads, som er det primære, medens den sociale Forsorg, Ambulancen, er det sekundære. Denne Betragtning kan vi fuldt og helt tiltræde, men vi maa med det samme hævde, at Indflydelse derpaa har ikke blot Sociallovgivningen, saaledes som den udformes, men ogsaa den Lovgivning, som griber ind i Erhvervslivet paa mange Omraader, og som de forskellige Partier gør sig til Talsmænd for. Og jeg føler mig overbevist om, at den Indsats, der her er gjort fra vor Side, særdeles vel taaler at maales med alt, hvad der fra anden Side er udviklet. Derfor bestrider jeg endnu en Gang den højtærede Ministers Ret til i denne For-